

Ledinski vrh, 15.07.2017

Sobotni pohod na 2.108 metrov visok Ledinski vrh smo začeli v zatrepu Logarske doline pod slapom Rinka. Vremenska napoved je obetala lep dan z možnostjo popoldanskih padavin, zato smo na pot krenili zgodaj. Z avtobusne postaje v Kočevju sta dva udeleženca s šoferjem krenila že ob 4. uri in spotoma nabrala za slabo polovico avtobusa udeležencev. Pohod smo namenoma združili s turo PD Ribnica na Tursko goro, da bi znižali stroške prevoza. Pred izhodiščem smo imeli še postanek za jutranjo kavo na bencinskem servisu pri Kamniku in že po nekaj ovinkih smo vlačili nahrbtnike iz bunkerja.

Na izhodišču smo se nameravali razdeliti v dve skupini, pa se nismo in smo kar skupaj začeli pot proti Okrešlju. Mimo slapa Rinka je šlo bolj previdno, pozneje pa kar udobno po široki gozdni poti in kmalu smo ubrali desni odcep malo pred Frischaufovim domom in se mimo zavetišča Gorske reševalne službe napotili v smeri Savinjskega sedla. Spremljalo nas je sončno in toplo jutro, nad nami pa so rasle stene vse višjih gora. Pred odcepom za Turski žleb smo vsi štirje vzeli slovo od skupine B, ki je zavila levo skozi borovce in zagrizla v melišče in postali toliko, da smo si pobliže pogledali spomenik ponesrečenim gorskim reševalcem v nesreči izpred dvajsetih let. Zložno smo se vzpenjali po vijugasti poti, z vsakim korakom pa nam je pogled segel dlje in kar težko je bilo gledat pod noge. Malo preden se pot približa steni Štajerske rinke smo si naredili čelade in nadaljevali preko bolj razbitega sveta, višje pa z obžalovanjem zrlji v lesene ostanke bivaka pod Mrzlim vrhom, ki ni več zmogel kljubovati očitno pretežki snežni odeji. Savinjsko sedlo nas je pozdravilo z vetrovnim in nič kaj toplim pozdravom, zato se nismo predolgo obirali, navlekli vetrovke in nadaljevali pot do Jezerskega sedla in dalje na Ledinski vrh.

Z vrha, na katerem sploh ni kaj dosti pihalo (presenetljivo), smo imeli precej razgleda na vse strani, razen na južno, na kateri nam je vsak pogled že po nekaj trenutkih trčil ob mogočna severna ostenja mogotcev Kamniških Alp. Vrhovi so jim izginjali nekam med oblake, po stenah so se vlekli neprijetne meglice, z vseh strani so se zgrinjali temni oblaki. Nič kaj prijetno vzdušje za posedanje na vrhu, deževalo pa vendarle ni. Po kratki malici in nekaj fotografijah smo vzeli slovo in se po poti vzpona napotili nazaj do Okrešlja, vmes pa budno spremljali vreme in vse bolj črne oblake, ki so se vlekli nad celotno verigo vrhov. V Turskem žlebu smo zaman iskali po steni plazeče postavice, saj so bili naši sotrpini iz B skupine takrat še visoko na gori in so do Frischaufovega doma na Okrešlju sestopili šele po blagi plohi, ki smo jo mi prevedrili z žlico v ustih.

Preostanek poti do izhodišča smo prehodili skupaj, pred odhodom domov pa zavili še do Doma planincev, kjer so poskrbeli, da domov nismo odšli lačni.

simon